

се каза на свое мѣсто, Настоятелството на Дружеството испрати на бойното поле като лѣкаръ отъ страна на Българското Дружество отъ „Червений Кръсть“, Д-ра Роа. Този Докторъ превратно ли е разбираалъ своята миссия, или не е знаелъ какви му сж обязанности на бойното поле като докторъ отъ Дружеството, или е предполагалъ, че, като чужденецъ, каквото и да прави, хората ще смѣтатъ че тъй трѣба, но отъ самата минута на пристиганieto си на бойното поле заловилъ е таково поведение, щото на другиятъ день захваналъ да пристигатъ до Настоятелството оплаквания противъ него. Тѣзи оплаквания състояхъ най-повече въ това, че Д-ръ Роа на бойното поле вмѣсто да се залови за помагание на раненитѣ солдати, расхождалъ се е само отъ мѣсто до мѣсто, давалъ на докторитѣ своитѣ запсвѣди, посѣвалъ е раздоръ и несъгласие по между имъ и съ всичко това бъркалъ твърдѣ много на правилнитѣ занаятия на докторитѣ, вслѣдствие на което Санитарния Докторски персоналъ настоятелно поиска отстранението на Д-ра Роа отъ бойното поле. За да бжде по-добрѣ освѣтлено втреху тази печална работа, Настоятелството на Дружеството испрати, на 5-й Ноемвр. 1885 год., въ Сливница едного отъ своитѣ членове, именно Д-ра Шишманова, съ поручение, — да провѣри на мѣстото тѣзи оплаквания и да съобщи потрѣбното на Настоятелството. Г-нъ Д-ръ Шишмановъ ето какво съобщи въ рапортътъ си: „Съ прескърбие узнахъ, че цѣлий Воененъ Медицински персоналъ билъ недоволенъ отъ поведението на Д-ра Роа, който се старалъ да посѣе раздоръ и несъгласие помежду Българскитѣ лѣкари и, съ това, да докара хаосъ въ подаванието редовна медицинска помощъ на раненитѣ и болнитѣ, пострадавши на бойното поле“. Такива отзиви за поведението на Д-ра Роа Настоятелството получи и отъ Княза Хилкова, както и отъ Д-ра Д. Моллова, кои-

то—и двамата — съвѣстнувахъ Настоятелството да повика назадъ Д-ра Роа. Узна се още и това, че рѣчений Д-ръ Роа занимавалъ се и съ кореспонденции отъ бойното поле до нѣкои европейски вѣстници. Вслѣдствие на всичко това, Настоятелството предписа на Д-ръ Роа да се завърне въ София. Докаченъ отъ това, казаниятъ Докторъ еви се въ засѣданието на Настоятелството въ такова неприлично състояние и държа себе си тъй, щото се покани отъ Предсѣдателя да напустне стаята. При излизанието си отъ стаята, Г-нъ Роа се заклани, че ще испрати лешевъ рапортъ до Предсѣдателя на Международниятъ Комитетъ въ Женева.

* * *

Но всичкитѣ тѣзи, изброени тука печални явления изчезватъ предъ голѣмото съчувствие къмъ нашето Дружество, iskazano не на думи, но на дѣло отъ твърдѣ мнозина както наши еднородци, тъй и чужденци. Настоятелството на Дружеството не може да не искаже високо своята благодарностъ къмъ тѣхъ. Негово Височество, бивший Български Князь, въ знакъ на голѣмата благодарностъ за голѣмитѣ заслуги, направени на нашитѣ храбри ранени и болни войници отъ страна на иностраннытѣ миссии отъ „Червений Кръсть“, удостои съ Височайша награда нѣкои лица отъ тия миссии. Така сжщо, по представление на Военно-Санитарното управление наше, даде се награда не само на мнозина отъ служившитѣ на бойното поле и по болницитѣ, но и на нѣкои отъ служившитѣ на нашето Дружество. Твърдѣ мнозина, обаче, останахъ ненаградени. За да не сенанесе комуто и да било неправда и обида отъ една страна, а отъ друга — за да се постави и това дѣло — наградата за заслуги на челолюбивото дѣло, въ надлѣжната форма, Настоятелството на Дружеството, вслѣдствие рѣшението му, взето още на 5-й Януарий 1886 год. (протоколъ